

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 80/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. februára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. K. M., M., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 18//2009 z 31. augusta 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola faxom 12. januára 2011 a poštou 14. januára 2011 doručená sťažnosť JUDr. Ing. K. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf 18/2009 z 31. augusta 2010 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ 15. januára 2007 podal na Daňovom úrade K. (ďalej len „daňový úrad“ alebo „správca dane“) námietky proti postupu zamestnanca správcu dane v nezákonne začatom daňovom konaní. Námietky odôvodnil tým, že *„zamestnankyňa správcu dane pani Z. nerešpektovala zákonom ustanovený postup podľa § 46 ods. 5 Zákona č. 511/1992 Zb., pretože ho vyzvala ako kontrolovaný subjekt na doplnenie blanketne podaného odvolania voči rozhodnutiam Daňového úradu K., ktoré sťažovateľ v tomto podaní označil“*.

Oznámením sp. zn. 709/230/5685/07 z 12. februára 2007 daňový úrad sťažovateľovi oznámil, že jeho námietky proti postupu zamestnanca správcu dane boli podané po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty (výzvy na doplnenie odvolaní prevzal 28. decembra 2006 a námietky boli podané až 17. januára 2007), preto ich nebude riešiť.

Dňa 15. februára 2007 sťažovateľ podal námietku proti postupu správcu dane pri rozhodovaní *„o námietke zaujatosti podľa § 24 Zákona č. 511/1992 Zb.“*.

Dňa 7. marca 2007 daňový úrad vyzval sťažovateľa, aby svoje podanie doplnil *„o dôvody pochybnosti o nesprávnom postupe zamestnankyne správcu dane Ing. S. P.“*. Dňa 30. marca 2007 sťažovateľ svoje podanie doplnil.

Daňový úrad 16. apríla 2007 oznámil sťažovateľovi, že vzhľadom na to, že došlo *„k delegovaniu miestnej príslušnosti daňového subjektu a Daňový úrad už nie je miestne príslušným správcou dane, nemôže o námietke rozhodovať a podanie bolo postúpené miestne príslušnému správcovi dane“*, a to Daňovému úradu K.

Daňový úrad K. podaním z 19. apríla 2007 oznámil sťažovateľovi, že *„nebude rozhodovať o námietke z dôvodu, že nevykonával daňovú kontrolu a ani následne nevykonával činnosti spojené s vydávaním rozhodnutí a ich doručovaním“*.

Podaním z 3. mája 2007 adresovaným Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky, pracovisko Košice, sa sťažovateľ dovoľával nápravy, aby bolo rozhodnuté o jeho námietke proti postupu zamestnankyne daňového úradu.

Daňové riaditeľstvo 5. júna 2007 oznámilo sťažovateľovi, že prijalo opatrenia, aby daňový úrad vydal v sťažovateľovej veci rozhodnutie.

Dňa 11. júna 2007 daňový úrad rozhodol o námietke sťažovateľa pod sp. zn. 709/100/23850/07 tak, že jej nevyhovel. V odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol: *„Podľa § 50 ods. 1 Zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov daňový subjekt môže podať námietku v prípadoch ustanovených týmto zákonom a proti postupu zamestnanca správcu dane v daňovom konaní. Námietka patrí medzi riadne opravné prostriedky. Ako riadny opravný prostriedok slúži na preskúmanie postupu zamestnanca správcu dane v daňovom konaní a na dosiahnutie nápravy v prípade, že orgán príslušný na rozhodovanie o námietke posúdi dôvody uvedené v námietke ako opodstatnené. Ing. Mgr. K. M. bola s účinnosťou od 21. 03. 2007 delegovaná miestna príslušnosť z Daňového úradu K. na Daňový úrad K. Z tohto dôvodu je námietka proti postupu zamestnanca správcu dane Ing. S. P. - vedúcej oddelenia správy daní a administratívy v daňovom konaní bezpredmetná. “*

Proti uvedenému rozhodnutiu podal sťažovateľ na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 6 S 99/2007 zo 4. decembra 2008 žalobu sťažovateľa zamietol. Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ 12. januára 2009 odvolanie na najvyššom súde, v ktorom napadnuté rozhodnutie žalovaného žiadal zmeniť a jeho žalobe vyhovieť. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5Sžf 18/2009 z 31. augusta 2010 potvrdil predmetný rozsudok krajského súdu.

Sťažovateľ je toho názoru, že predmetným rozhodnutím „*bolo porušené jeho právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky*“.

Sťažovateľ v odvolaní namietal, že rozhodnutie prvostupňového súdu je nepreskúmateľné, nezrozumiteľné a nie je v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Poukázal na to, že krajský súd nesprávne konštatoval, že *«nie je splnená základná podmienka pre preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. (nejde o rozhodnutie, ktorým by bol žalobca ukrátený na svojich právach). Súd žalobu podľa § 250j ods. 1 zamietol...*

Ak súd bol toho názoru, že nie je splnená podmienka na preskúmanie súdneho rozhodnutia, čo výslovne uviedol, nemohol toto rozhodnutie preskúmať postupom podľa § 250e a nasl. O. s. p., pretože takýto postup zákon pripúšťa len v prípade, „ak nedôjde k vybaveniu žaloby spôsobom uvedeným v § 250d ods. 2 a 3 O. s.p.“

Odôvodnenie rozhodnutia, kde na jednej strane, súd konštatuje, že nie je splnená základná podmienka preskúmania rozhodnutia, pretože nejde o rozhodnutie, ktorým by bol sťažovateľ ukrátený na svojich právach a na druhej strane, rozhodne tak, že žalobu zamietne, čo prichádza do úvahy až po preskúmaní rozhodnutia, je popretím sťažovateľovho práva na spravodlivé súdne konanie, ktoré, ako to vyplýva z ustanovenia čl. 51 Ústavy SR, je vo svojich podrobnostiach upravené inler alia v O. s. p.».

Najvyšší súd sa s týmito námietkami vyrovnal tak, že sa stotožnil *„s názorom krajského súdu, že žalobca nebol rozhodnutím, ktoré bolo predmetom súdneho prieskumu, ukrátený na svojich právach“.*

Najvyšší súd tiež uviedol, že *„právo na podanie žaloby podľa § 247 O. s. p. o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalobcu je podmienené tým, že žalobca tvrdí, že bol nezákonným rozhodnutím ukrátený na svojich právach. Podľa ustálenej súdnej judikatúry tvrdenie o ukrátení na subjektívnych právach musí mať konkrétny obsah vo vzťahu k vydanému rozhodnutiu. Takéto tvrdenie však žaloba podaná 03. 09. 2007 neobsahuje.“*

... odvolací súd doplnil odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu takým spôsobom, že toto odôvodnenie za prvostupňový súd nahradil. Ako totiž vyplýva z obsahu odvolania sťažovateľa, tento poukázal vo svojom odvolaní predovšetkým na rozpor medzi záverom súdu o tom, že napadnuté rozhodnutie súdnemu prieskumu nepodlieha a vecným vybavením žaloby.“.

Sťažovateľ sa nestotožňuje so záverom, že by napadnutým rozhodnutím správneho orgánu nebol ukrátený na svojich právach, a tvrdí, že odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu nespĺňa základné atribúty spravodlivého súdneho konania. Jeho právne závery sú nejasné, „keďže na jednej strane opakovane konštatoval, že ide o rozhodnutie, ktoré súdnemu prieskumu nepodlieha, keďže sťažovateľ na právach ukrátený nebol, na druhej strane, v odôvodnení rozhodnutia sa zaoberá otázkou správnosti alebo nesprávnosti postupu správneho orgánu. Úvahy súdu... bez akéhokoľvek opodstatnenia popierajú princípy rovnosti účastníkov konania, ako aj princípu rovnosti zakotveného v čl. 12 ods. 1 Ústavy SR...“.

Sťažovateľ k tomu predkladá rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 434/2009 z 28. septembra 2010, „ktorým najvyšší súd zastavil konanie vychádzajúc z právneho názoru, že sťažovateľ nebol ukrátený rozhodnutím správneho orgánu na svojich právach. Bez toho, aby sťažovateľ vyjadroval súhlas s právnym názorom, pokiaľ ide o ujmu na subjektívnych právach účastníka konania, sťažovateľ predkladá toto uznesenie ako argument slúžiaci na podporu svojich tvrdení o zmatečnosti, nezákonnosti a tým aj nespravodlivosti rozsudku najvyššieho súdu, napadnutého touto sťažnosťou.“.

Sťažovateľ na základe uvedeného žiadal, aby ústavný súd vydal vo veci takýto nález:

„Právo sťažovateľa, JUDr. Ing. K. M. domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy... bolo rozsudkom Najvyššieho súdu... sp. zn. 5Sžf 18/2009 zo dňa 31. 08. 2010 a postupom, ktorý mu predchádzal, porušené.

Ústavný súd... zakazuje Najvyššiemu súdu... pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd... zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu... sp. zn. 5 Sžf 18/2009 zo dňa 31. 08. 2010 a vracia vec Najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa toho ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti (vychádzajúc z jej petitu) je tvrdenie sťažovateľa, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 18/2009 z 31. augusta 2010, ktorý je podľa neho nejasný, nezrozumiteľný a protirečivý, teda nespĺňal atribúty riadneho odôvodnenia rozsudku v zmysle § 157 ods. 2 OSP, došlo k porušeniu jeho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 26/96, I. ÚS 62/97, II. ÚS 37/01, II. ÚS 88/01) účelom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť prístup k súdu, t. j. každej osobe priznať možnosť byť účastníkom konania

po splnení podmienok ustanovených zákonom. Už samotné konanie a rozhodovanie súdov je prejavom toho, že základné právo na súdnu ochranu bolo rešpektované. Ústavné právo na súdnu ochranu však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Ústavný súd preskúmal rozhodnutie najvyššieho súdu a zistil, že námietky sťažovateľa nie sú opodstatnené. V danom prípade najvyšší súd rozhodujúc o odvolaní sťažovateľa okrem iného po opísaní skutkového stavu vyslovil svoj právny názor a dôvody svojho rozhodnutia (na s. 4 až 6), prečo potvrdil rozhodnutie krajského súdu. Uviedol, že „Právo na podanie žaloby podľa § 247 OSP o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalobcu je podmienené tým, že žalobca tvrdí, že bol nezákonným rozhodnutím ukrátený na svojich právach. Podľa ustálenej súdnej judikatúry tvrdenie o ukrátení na subjektívnych právach musí mať konkrétny obsah vo vzťahu k vydanému rozhodnutiu. Také tvrdenie však žaloba podaná 03. 09. 2007 neobsahuje. Samotné nevyhovenie námietke nie je dôvodom pre akceptovanie dôvodnosti žaloby pre ukrátenie na právach. Rozhodnutie žalovaného, ktoré

je predmetom žaloby, nemalo žiadny vplyv na práva a oprávnené záujmy žalobcu, najmä ak v riadnom opravnom prostriedku mu nič nebránilo namietat' aj postup správcu dane“.

Ďalej uviedol, že sťažovateľom podanú žalobu je potrebné posúdiť aj z toho hľadiska, „či nejde v danom prípade o zneužitie práva, aby skomplikovalo a zneprehľadnilo daňové konanie procesnými podaniami. Podľa § 2 ods. 8 zákona č. 511/1992 Z. z o správe daní právom a povinnosťou všetkých daňových subjektov je úzko spolupracovať so správcou dane v daňovom konaní. Podľa § 2 ods. 1 zákona v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa. pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov. Podľa § 20 ods. 9 zákona ak má podanie nedostatky, pre ktoré nie je spôsobilé na prerokovanie, vyzve správca dane daňový subjekt, aby ich podľa jeho pokynu a v určenej lehote odstránil. Súčasne ho poučí o následkoch spojených s ich neodstránením. Zákon v odseku 10 cit. ustanovenia upravuje dôsledky včasnej, či oneskorenej opravy, podania.“.

V záverečnej časti svojho rozhodnutia k tomu uviedol, že sťažovateľ «*podal odvolania proti platobným výmerom, ktoré náležité neodôvodnil. Podľa poznatkov odvolacieho súdu žalobca nie je osobou neznalou práva, ktorá by mohla mať problém s odôvodnením odvolania proti platobnému výmeru. Na výzvu správcu dane o doplnenie dôvodov odvolaní, ktorú sám vyvolal obsahom svojho odvolania (že dôvody uvedie na vyzvanie správcu dane) podal žalobca námietky proti postupu zamestnanca správcu dane, ktorý výzvu vydal. Aj proti postupu a rozhodnutiu o týchto námietkach (odmietnuté Ing. P. pre oneskorené podanie) podal žalobca námietky. V oboch prípadoch boli námietky (rovnako ako odvolania proti platobným výmerom) podané bez uvedenia dôvodov, proti akému konkrétnemu postupu správcu dane v daňovom konaní smerujú. V námietkach proti Ing. P. výslovne uviedol, že „dôvody nesprávneho postupu uvedie po doručení výzvy správcu dane na odstránenie nedostatkov podania v určenej lehote a podľa postupov správcu dane v zmysle ust. 20 ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb..*

Odvolací súd z uvedeného vyvodil záver, že žalobca zneužil inštitút námietky tým, že neuviedol dôvod námietky, hoci so zreteľom na obsah podaní žalobcu, v ktorých poukazoval

na svoje znalosti procesných postupov a uvádzal nesprávnosti v postupe daňových orgánov, možno s určitou tvrdiť, že žalobca si je vedomý zákonom stanovených náležitosti podania podľa § 20 ods. 5 a § 50 ods. 1 (v znení platnom v čase podania námietky) tak, aby správca dane mohol o nej rozhodnúť.

Ustanovenie § 20 ods. 9 zákona nesleduje ten účel, aby bol daný ďalší (dlhší) časový priestor na podanie (jeho doplnenie) a jeho zdôvodnenie, ale aby sa odstránili nedostatky podania, pre ktoré nie je spôsobilé na prerokovanie. Nie je v súlade so zásadami daňového konania (§ 2 ods. 1. 8 zákona) taký výklad § 20 ods. 9 zákona, ktorý by pripustil zámerné neuvedenie všetkých náležitostí podania (podľa jeho charakteru) s cieľom, aby správca dane „musel“ podávateľa vyzvať na odstránenie väd, dokonca „pokynovať“ podávateľa, ako má vady odstrániť. Je v rozpore s účelom a zmyslom tohto ustanovenia taký postup podávateľa námietky, ktorý v podaní (námietke) uvedie dokonca podmienku, že podanie bude doplnené, ak bude podávateľ vyzvaný na doplnenie. Podľa názoru odvolacieho súdu ide o zneužitie inštitútu výzvy na doplnenie podania. Zmyslom a účelom ustanovenia § 20 ods. 9 zákona je to, aby nikto neutrpel ujmu na právach tým, ak z neznalosti zákona alebo nezavinene neuvedie podstatné náležitosti podania a uvedená skutočnosť by bránila prerokovaniu jeho veci. Zamietnutie žaloby aj z týchto dôvodov považuje odvolací súd za opodstatnené.».

Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného rozsudku najvyššieho súdu nie je tohto názoru, že rozhodnutie najvyššieho súdu je neodôvodnené a nezrozumiteľné. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa so skutkovým hodnotením a následne s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom skutkových omylov a právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby

ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekomformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom (v tomto prípade Občianskeho súdneho poriadku, ale najmä zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov) v okolnostiach daného prípadu by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetná interpretácia týchto právnych predpisov najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Aj keď sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že v tejto veci mal najvyšší súd rozhodnúť inak (napr. konanie zastaviť, čo dokumentoval iným rozhodnutím najvyššieho súdu), s prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (obdobne napr. IV. ÚS 419/09).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2011